

paa lignende Maade, og besvarer min Forespørgsel, om det er en ny Praksis, med et Ja, det er en ny Praksis, som han indfører.

Det første Spørgsmaal, som melder sig derefter, er jo, hvorledes Domstolene vil stille sig til denne nye Praksis. I det Responsum fra Professor Viggo Bentzon, som den højtærede Minister oplæste, og som han har vist mig den Velvillie at lade mig gennemlæse, siger Professoren, at vel kan det maaske antages, at Domstolene vil afslaa at prøve Administrationens Anvendelse af Reskriptet af 15. Februar 1793, idet de en Gang tidligere, nemlig i 1915, har afvist at prøve en Kendelse, som hvilede paa en Afgørelse, der støttede sig til Retslægeraadets Skøn, hvori den vedkommende erklæredes direkte for sindssyg. Jeg ser, at der er tegnet et Spørgsmaals-tegn ved denne Udtalelse af Professor Viggo Bentzon. Den højtærede Justitsminister nikker, han er altsaa ikke sikker paa, at Professor Bentzon har Ret i dette, at Domstolene vil afslaa at prøve Administrationens Anvendelse af Reskriptet, og det skulde ogsaa undre mig overmaade meget, om ikke netop Domstolene vilde prøve den, hvis denne Sag blev rejst for dem, thi der er en vid Forskel paa at afvise en administrativ Afgørelse, som har aabenbar Hjemmel, og at afvise en Afgørelse, som har en saa tvivlsom Hjemmel som den, der her foreligger, hvad jo ogsaa Professor Bentzons videre Responsum giver et tydeligt Vidnesbyrd om. En Domstols Prøvelse af denne Sag vilde jo være saare uheldig, hvis den skulde medføre det Resultat, at Justitsministeren ingen Hjemmel havde haft, og at Domstolen derfor dekreterede, at denne Mand, som efter Retslægeraadets Skøn er farlig for den offentlige Sikkerhed, og om hvilken jeg tror de fleste vil mene, at saaledes som hans Historie er, er det i højeste Grad ønskeligt, at han ikke faar Lejlighed til at gentage det, som han efter hele sin Sindsbeskaffenhed ikke er i Stand til at modstaa, skulde løslades.

For sit Standpunkt om at ville gennemføre en ny Praksis fremlægger den højtærede Minister to Erklæringer, den ene fra Professor Wimmer af lægevidenskabelig Art og den anden fra Professor Bentzon som en videnskabelig juridisk Udtalelse. Med Hensyn til Udtalelsen fra Professor Wimmer tror jeg, at jeg kan slutte mig ganske til, hvad det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde. Professoren fremstiller ganske klart deri, hvorledes Lægevidenskaben ser paa dette Forhold, hvad den i mange Aar har arbejdet

paa at faa ind i Bevidstheden, at der er Personer, som ikke bør straffes, men bør holdes tilbage, fordi de ikke kan forbedres; og at der derfor maa findes nye Foranstaltninger, nye Udveje i Samfundet for at beskytte det mod saadanne Personer. Men andet kunde Professor Wimmer ikke udtale sig om. Hvad Professor Bentzons Erklæring angaar, udtalte den højtærede Justitsminister, at den fuldt ud anerkendte hans Standpunkt. Jeg kan ikke se hverken efter at have hørt eller læst denne Erklæring, at en saa kategorisk Paaberaabelse af denne Erklæring lader sig gøre. Det er utvivlsomt, at Professor Bentzon behandler det samme Konfliktspørgsmaal, som Justitsministeren har været inde paa: paa den ene Side, hvad Samfundet kræver, paa den anden Side, hvad Hensynet til Personen kræver. Derfor siger han ogsaa en saadan Ting som den, det ærede Medlem Hr. Pürschel fremhævede, idet han søger at finde en Vej frem, at det afgørende ikke kan være, om end det er uheldigt, at Personen først lider Straf som tilregnelig og saa indespærres som utilregnelig. Det er i Sandhed et mildt Udtryk, at det er uheldigt. Men hvad gaar i øvrigt Professor Bentzons Erklæring ud paa? Jeg kan ikke se andet end, at den i Hovedsagen gaar ud paa at fremhæve meget stærkt alle de Betænkeligheder, som maa melde sig overfor den Maade, hvorpaa Ministeren har afgjort dette Spørgsmaal. Der staar saaledes: „Der kan og bør imidlertid gøres forskelligt meget væsentligt for at komme bort fra den rent administrative Behandling af en Sag som den foreliggende“. Han siger senere, at selv om man har nok saa stærk Følelse af, at Ministeren har truffet det rette ved at tage den vedkommende i Forvaring, er der „utvivlsomt gode Grunde til at skaffe den sikreste og klareste Lovordning af dette vanskelige Forhold, hvor den personlige Friheds fundamentale Retsgode staar paa Spil. Kun da respekteres Princippet i Grundlovens § 78 og i vore Straffelov og Retsplejelovs Regler om Domstolene som Værn for den personlige Frihed“. Kun da, jeg tillader mig at understrege dette: Kun da. Hele Responsum'et gaar ud paa at paavise Nødvendigheden af, at et saa voldsomt Indgreb som det, der her er Tale om, hvor den, hvis Velfærd det drejer sig om — en livsvarig Indespærring af en Mand, der ikke i almindelig Forstand er sindssyg, hvis Aand er klar, bortset fra, at hans Drift er af en saadan Art, at han ikke er i Stand til at hemme den —, skal indespærres og bringes i en Tilstand, som for